

Mijn moestuin en ik, aflevering 26

Het nieuwe seizoen is begonnen. En hoe! De maand maart heeft dagen met ongekend mooi lenteweer gehad. De maand was droger en de temperatuur hoger dan normaal. Daar heb ik flink gebruik van gemaakt en veel op de tuin kunnen doen. Maar maart roert zijn staart

Voorjaar, een nieuw begin

De lente staat voor de deur. Vogels zingen dat het een lust is. Bomen en struiken krijgen een teergroene waas. De eerste planten steken hun kopje boven de grond. De natuur staat op springen.

Het tuinvirus slaat weer in grote hevigheid bij me toe. Ik sta ermee op en ga ermee naar bed. Arme echtgenoot wordt voortdurend belaagd met mijn verhalen over waar ik die dag mee bezig ben geweest op de tuin. Niet altijd fijn voor iemand die niets heeft met tuinieren (waar ik niets van snap).

Zodra het weer dit toe laat ben ik druk doende. Ik spit en strooi kalk en mest. Ook moet er gewied worden. Onkruid is er als altijd weer snel bij. Ook spreid ik de eigen compost uit over de tuin. Maar de hoeveelheid is lang niet genoeg. Maar ook dit jaar kunnen we, heel fijn, weer compost bestellen.

Compost kruien

Op de zaterdag dat het op de parkeerplaats van onze vereniging wordt gestort denk ik dit klusje zelf even te kunnen klaren. Zwaar overschat. Een volle kruiwagen krijg ik niet eens omhoog, laat staan van zijn plek.

Heeft manlief me vooraf al voor gewaarschuwd. Hij heeft, zoals wel vaker (ik ben een beetje eigenwijs vindt hij) toch weer gelijk gekregen.

Dus Fred is (bij uitzondering) met vooruitziende blik meegekomen naar de tuin en heeft de bestelde vijf kruiwagens compost naar mijn tuintje gekruide. Valt ook hem niet mee, want de compost is vochtig en dus zwaar. Maar een bak warme koffie en een paar krentenbollen tussendoor doen wonderen.

De compost ziet er schitterend uit, zwart en rul. Alle groentebedden krijgen een flinke portie. Met

een hark werk ik het door de grond. Maar het leeuwendeel zal straks door de wormen en ander ondergronds leven worden gedaan. Dit hulpleger zal de grond mooi los en vruchtbaar maken.

Uiteindelijk blijft er genoeg over voor de kas en de nog te bouwen koude bak.

De "compostdag" is trouwens een heel gezellig gebeuren. Er heerst dan een levendige drukte. Mensen lopen af en aan met kruiwagens. Hier en daar wordt er een praatje gemaakt. We zien elkaar weer na een lange winter van afwezigheid. Als het zonnetje zich ook nog zo nu en dan even laat zien, maakt het voor mij de dag compleet.

Maar het gezegde 'Maart roert zijn staart' bestaat niet voor niets.

Op het moment dat ik dit stukje schrijf is het weer omgeslagen. Niet bepaald aantrekkelijk om naar de moestuin te fietsen. Het is veel te nat en het waait stevig. Geen ramp, want er valt ook thuis genoeg te doen voor het nieuwe tuinseizoen. Vele zakjes zaad liggen klaar. Er wachten bakjes om daarmee gevuld te worden.

Peterselie, koriander, paprika en Spaanse peper worden gezaaid

Al eerder voorgezaaide courgettes, pompoenen en tomaten zijn ontkiemd en steken al een stuk boven de bakjes uit. De hoogste tijd om ze te verspenen.

In een vlaag van opruimwoede had ik op de tuin een flinke voorraad bloempotjes in de vuilniszak gegooid. Had ik te veel van. Dus naar de afvalcontainer ermee besloot ik.

Gelukkig dringt het op tijd tot me door dat om thuis te kunnen verspenen potjes nodig zijn. Dus weer een aantal uit de zak gevist en mee naar huis genomen.

Courgettes, pompoenen en tomaten kunnen verspeend worden.

Al doende zie ik visioenen van potten verse kruiden, groene en gele courgettes, oranje pompoenen en rode sappige tomaten. Maar voor dat het zover is, tuinieren is een kwestie van geduld hebben.

Gardeners' World, very British!

Over geduld gesproken: gedurende de wintermaanden heb ik reikhalzend uitgekeken naar de eerste aflevering van het nieuwe tuinseizoen van *Gardeners' World* op BBC 2. Als geen anderen kunnen de Britten met zoveel liefde en passie over tuinieren praten, ook in dit programma.

Al jaren kijk ik elke vrijdagavond naar de afleveringen. Ik heb er veel van geleerd en doe dit nog steeds: wanneer je wat het beste kunt zaaien, hoe je zelf zaai- en stekgrond kunt maken, hoe je verspeent, een composthoop op zet, een vijver aanlegt, snoeit, planten deelt, groentebedden verzorgt en nog veel meer. Tuinboeken en – tijdschriften en internet

verschaffen veel informatie. Maar zien hoe je iets kunt doen voegt daar veel aan toe.

Monty Don presenteert het programma, samen met Carol Klein en Joe Swift. Ieder heeft een eigen specialiteit waarover met een aanstekelijk enthousiasme wordt verteld.

Maar er is nog een belangrijke reden waarom ik graag naar een uitzending kijk: Long Meadow, de tuin van Monty Don. Het enorme terrein omvat een sier-, moes- en kruidentuin. Er zijn fruitbomen, er is klein fruit, een grote vijver met schitterende planten erin en er omheen, een warme en koude kas, koude bakken, een pottenschuur en meer. Wat moet het heerlijk zijn om daar te tuinieren. Jaloersmakend! En wat erg leuk is, door de jaren heen zie je hoe de tuin verandert en zich ontwikkelt. En net als op mijn eigen tuin zie ik wat voorspoedig, maar ook wat er faliekant mis gaat. De beelden inspireren me terwijl ik in mijn eigen bescheiden moestuintje bezig ben. Het is bij lange na geen Long Meadow, maar ook op een klein stukje grond kun je met veel plezier en voldoening tuinieren.

Mildred Steevensz, maart 2017

